

Arrestnummer C / 636 / 2016
Repertoriumnummer 2016/ 1555
Datum van uitspraak 29 april 2016
Notitienummer griffie 2015/NT/314 DEMIRCIOGLU Abdullah
Notitienummer parket-generaal 2015/PGG/939 2015/VJ11/314

Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 02 MEI 2016
Niet te registreren
 Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-00000435593-0001-0014-01-01-1

Not.nr. GE.55.LA.001074/14

In de zaak van het openbaar ministerie

tegen

1. nr. 404 | | , van Belgische nationaliteit, .
geboren te | op
gepensioneerd,
wonende te | Wondelgem, |
- beklagde -

2. nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)

3. nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)

4. nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)

5. nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)

6. nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)

verdacht van:

A. de eerste (...):

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, nl.

bij inbreuk op artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20, § 1, al 1 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning,

meer bepaald:

PAGE 01-00000435593-0002-0014-01-01-4

in het pand gelegen te _____ kadastraal gekend als _____
eigendom van _____ en _____, wonende te _____

onder meer aan _____

met de omstandigheid dat van de activiteit een gewoonte wordt gemaakt,

te _____ in de periode van 1 september 2013 tot 10 april 2014.

B. de eerste (...)

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, nl.

bij inbreuk op artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20, § 1, al 1 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning,

meer bepaald:

in het pand _____ kadastraal gekend als _____
eigendom van _____ en _____, wonende te _____

onder meer aan _____

met de omstandigheid dat van de activiteit een gewoonte wordt gemaakt,

te _____ in de periode van 1 september 2011 tot 10 april 2014.

* * * *

PAGE 01-00000435593-0003-0014-01-01-4

1.1.

De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer 30, besliste bij vonnis van 2 maart 2015 ten aanzien van op tegenspraak als volgt:

"Strafrechtelijk:

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A en B samen tot een hoofdgevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 2.000 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging van dit vonnis voor de duur van 3 jaar voor wat betreft de hoofdgevangenisstraf.

Beveelt de bijzondere verbeurdverklaring van 34.900 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van een vaste vergoeding voor beheerskosten van 51,20 euro.

Woonherstel:

Beveelt aan de panden gelegen te kadastraal gekend als , en kadastraal gekend als , alle werken uit te voeren of te laten uitvoeren die nodig zijn om alle gebreken aan het gebouw weg te werken.

Bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel op 6 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis definitief wordt.

Zegt voor recht dat de veroordeelde overeenkomstig art. 20bis, § 6, Vlaamse Wooncode de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent onmiddellijk bij aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs op de hoogte brengt wanneer de opgelegde herstelmaatregelen vrijwillig werden of zullen zijn uitgevoerd.

Machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent om zelf het herstel uit te voeren indien de veroordeelde in gebreke blijft om dat te doen.

Veroordeelt tot vergoeding van alle uitvoeringskosten in geval van ambtshalve uitvoering overeenkomstig art. 20bis, § 7 Vlaamse Wooncode.

Burgerrechtelijk:

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan."

1.2.

De beklaagde stelde op 4 maart 2015 hoger beroep in tegen alle beschikkingen van voormeld vonnis.

1.3.

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 26 februari 2016 in het Nederlands, behoudens de verklaringen van de beklaagde die zich heeft uitgedrukt in het Turks:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Isabelle De Clercq, advocaat met kantoor te Drongen, met bijstand van de aangestelde tolk,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal.

2.1

Het hoger beroep van de beklagde werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

2.2.

De dagvaarding werd overeenkomstig artikel 20ter, eerste alinea, Vlaamse Wooncode op 30 december 2014 overgeschreven in het hypotheekkantoor van het gebied waar de onroerende goederen zijn gelegen.

3.

De telastleggingen A en B, zoals omschreven in de aanhangig makende dagvaarding, dienen verbeterd te worden door telkenmale de toevoeging van het woord 'stelt' na 'die een woning ter beschikking'.

De aldus verbeterde telastleggingen A en B hebben betrekking op dezelfde feiten als diegene die er in de aanhangig makende dagvaarding aan ten grondslag liggen. Het betreft louter een verbetering met de bewoordingen van artikel 20, § 1 van de Vlaamse Wooncode, artikel waarnaar overigens uitdrukkelijk wordt verwezen in de oorspronkelijke kwalificatie. De beklaagde werd over de overwogen aanvulling door het hof ingelicht en het is over de aldus verbeterde telastleggingen A en B dat tegenspraak werd gevoerd.

Telkens hierna naar de telastleggingen A en B verwezen wordt, betreft het deze telastleggingen zoals hiervoor verbeterd.

4.

De beklaagde wordt vervolgd voor het verhuren, onderverhuren of ter beschikking stellen van woningen die niet aan de minimale gezondheids-, veiligheids- en woonkwaliteitsvereisten beantwoordden, met de verzwarende omstandigheid dat van die activiteit een gewoonte werd gemaakt.

De feiten situeren zich in de periode van 1 september 2011 tot 10 april 2014 en zijn, voor zover bewezen, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, dit is op 9 april 2014. De te last gelegde feiten betreffen een wanbedrijf met een verjaringstermijn van vijf jaar. Sinds 9 april 2014 zijn geen vijf jaar verstreken. De strafvordering is niet vervallen door verjaring.

5.

Met betrekking tot de relevante feitelijke gegevens van de zaak kan worden verwezen naar de uiteenzetting van de eerste rechters onder de rubriek "Feiten" onder de randnummers 3 tot en met 8 van het bestreden vonnis van 2 maart 2015 die het hof overneemt, hier als herhaald ziet en tot de zijne maakt.

6.1.

De beklaagde betwist de hem te last gelegde feiten en voert aan dat hij geen kennis had van het feit dat de woningen door zijn huurders , wat betreft de , en ; wat betreft de , werden onderverhuurd.

Gelet op de hoge huurprijs en het nauwelijks hogere loon van de huurders, het feit dat zijn zaakwaarnemer geregeld in de panden kwam om de huurprijs te ontvangen en het feit dat de beklaagde wekelijks naar de vlakbij gelegen moskee ging, is het volstrekt ongeloofwaardig dat de beklaagde niet wist dat de twee woningen werden onderverhuurd. Zijn voorgehouden onwetendheid is overigens niet relevant voor de beoordeling van zijn schuld aan de hem te last gelegde misdrijven. Immers, anders dan de beklaagde voorhoudt, is het niet zo dat de feiten geen misdrijf zouden uitmaken indien hij niet wist dat de woningen werden onderverhuurd. De verhuur en zelfs de gratis terbeschikkingstelling van woningen die niet voldoen aan de minimale gezondheids-, veiligheids- en woonkwaliteitsvereisten is strafbaar gesteld door artikel 20 van de Vlaamse Wooncode en dit ongeacht het aantal personen dat de woningen betreft.

De beklagde betwist ook dat de woningen niet voldeden aan de minimale gezondheids-, veiligheids- en woonkwaliteitsverelsten. Hij voert aan dat hij voor de woning in de | op 22 november 2012 een conformiteitsattest ontving van de stad | naar aanleiding van een op 6 november 2012 uitgevoerd onderzoek (onderkaft 13, stuk 11/2).

Ook wat betreft de woning in de | meent de beklagde dat er bij aanvang van de huur geen gebreken waren. Het huurcontract vermeldde onder meer dat de stopcontacten allemaal in goede staat waren en dat ook de elektriciteitskabels goed waren aangehecht en de water- en gasleidingen ook in goede staat waren.

De beklagde voert ook aan dat de huurders nooit klaagden tegen hem over gebreken in de woningen, wat ook blijkt uit het strafdossier. Zelf zou hij nooit in de woningen geweest zijn tijdens de huur om het huurgenot van de huurders niet te storen zodat hij niet op de hoogte kon zijn van het bestaan van gebreken.

Wat betreft de woning in de | te | wordt de beklagde vervolgd vanaf 1 september 2013, dit is bijna een jaar na de vaststelling van de conformiteit door de stad |

Bij aangetekende brief van 29 november 2012 werd aan | kennisgegeven dat door het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent voor de woning | in zitting van 22 november 2012 werd beslist een conformiteitsattest uit te reiken. In diezelfde brief werd gesteld dat het conformiteitsattest geldig is voor een termijn van 10 jaar, dat het van rechtswege vervalt wanneer de woning ongeschikt, onbewoonbaar of overbewoond wordt verklaard en dat het wordt ingetrokken wanneer wordt vastgesteld dat de woning niet langer voldoet aan de veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitseisen. Het conformiteitsattest maakt melding van 10 strafpunten.

Het bezit van een conformiteitsattest sluit de strafbaarheid in de vervolgde periode niet uit. Uit het conformiteitsattest blijkt dat de woning op 6 november 2012 reeds 10 strafpunten had en toen reeds niet geheel conform was aan de vereisten van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode. Vele gebreken die op 10 april 2014 werden vastgesteld zijn ook van dien aard dat zij al van bij de start van de verhuur moeten aanwezig geweest zijn. Zo was er geen afschermend deksel over de verdeelkast, konden de leefruimte, de badkamer en het toilet onvoldoende verlucht worden, was de muur onder de gootsteen niet afgewerkt en beschikte de gasgeiser niet over een onderverluchting. Dat deze gebrekkige verluchtingsmogelijkheden in de loop der tijd voor schimmel en vochtproblemen zouden zorgen, was een te voorzien gevolg voor de beklagde.

Wat betreft de woning in de | te | werden op 10 april 2014 talrijke gebreken vastgesteld die een gevaar opleverden voor de veiligheid en de gezondheid van de bewoners. Er was een ernstig risico op ontploffing en brand en CO-intoxicatie door gebreken aan de gasleiding en de rookgassenafvoer. Ook hier was er een gebrekkige verluchting in het toilet en de badkamer. Vele gebreken waren van dien aard dat zij reeds op 1 september 2011 moeten aanwezig geweest zijn.

PAGE 01-00000435593-0007-0014-01-01-4

De beklagde had als verhuurder het recht om de verhuurde goederen te betreden om zich van de staat en het onderhoud ervan te vergewissen. Indien hij dit niet of onvoldoende deed, is dit enkel aan hemzelf te wijten. Als verhuurder had hij ook niet alleen de plicht om bij de aanvang van de huur een woning te verhuren die voldeed aan de minimale gezondheids-, veiligheids- en woonkwaliteitsvereisten, maar was hij ook verantwoordelijk voor het behoud van het verhuurde goed in die toestand.

De verhuurde woningen voldeden in de respectievelijke periodes nader bepaald in de telastleggingen A en B manifest niet aan de vereiste kwaliteits-, gezondheids- en veiligheidsnormen van de Vlaamse Wooncode. Dit blijkt voldoende uit de vaststellingen en foto's van de controles op 10 april 2014 door de wooninspecteur. De omstandigheid dat de bewoners geen klachten hadden, is geen reden om tot het tegendeel te besluiten. Nog afgezien van de omstandigheid dat de huurders dikwijls geen klacht durven neerleggen, is hun mening of aanvoelen over de kwaliteit, gezondheid en veiligheid van de woning, die zij huren, geenszins strafrechtelijk schuld bevrijdend.

Door de gegevens van het strafonderzoek en door het onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A en B in hoofde van de beklagde naar eis van recht bewezen.

6.2.

Ook de verzwarende omstandigheid dat door de beklagde van de activiteit een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon te verhuren, te huur te stellen of ter beschikking te stellen met het oog op bewoning, zoals omschreven in de telastleggingen A en B, een gewoonte werd gemaakt, staat vast. Dit blijkt voldoende uit het feit dat hij verschillende panden aankocht en verhuurde sinds lange tijd, zoals voorzien in de respectievelijke telastleggingen, in strijd met de normen inzake gezondheid, veiligheid en woonkwaliteit van de Vlaamse Wooncode en dit duidelijk uit eigen geldgewin deed.

7.1.

De feiten die aan de in hoofde van de beklagde bewezenverklaarde telastleggingen A en B ten grondslag liggen, zijn in hoofde van de beklagde de uiting van eenzelfde misdadig opzet en maken slechts één misdrijf uit zodat ingevolge artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd.

De beklagde verhuurde woningen die niet voldeden aan de elementaire eisen van kwaliteit, gezondheid en veiligheid. Dit bracht mee dat er gevaar bestond voor de bewoners. De beklagde schond aldus een door de Grondwet gewaarborgd recht, namelijk het recht op het leiden van een menswaardig leven, waartoe het recht op een behoorlijke huisvesting

behoort. De beklagde stelde duidelijk vooral zijn eigen financiële belangen voorop en wilde zo weinig mogelijk kosten maken. Dergelijke feiten zijn objectief ernstig.

De beklagde vraagt in ondergeschikte orde dat hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou verleend worden. Evenwel zijn er, gelet op de aard en de ernst van de feiten, geen redenen om aan de beklagde deze gunst te verlenen. De gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou een onvoldoend signaal zijn om de beklagde de ernst van zijn gedrag te doen beseffen.

Gelet op de hiervoor uiteengezette omstandigheden en in het voordeel van de beklagde rekening houdend met het inmiddels uitgevoerd herstel van de woningen (zie hierna), is een geldboete zoals hierna bepaald voor de bewezen feiten een passende en voldoende, doch noodzakelijke bestraffing om de beklagde het ontoelaatbare van zijn handelen te doen inzien en hem van het plegen van gelijkaardige misdrijven te weerhouden. De vervangende gevangenisstraf is noodzakelijk om de beklagde ertoe aan te zetten de geldboete te voldoen.

De beklagde pleegde de feiten deels vóór 1 januari 2012, deels na 31 december 2011 zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, met 50 opdecimen moet worden verhoogd.

7.2.

De beklagde is als veroordeelde verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 25,- EUR bedraagt en thans sedert 1 januari 2012 dient vermeerderd te worden met 50 opdecimen tot 150,- EUR en tot betaling van de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 6 van de programmawet (II) van 27 december 2006 en die krachtens artikel 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vastgesteld bij koninklijk besluit van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij koninklijk besluit van 13 november 2012 tot wijziging van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vastgesteld bij koninklijk besluit van 28 december 1950, wat betreft de administratieve kosten in strafzaken (B.S. 29 november 2012, inwerkingtreding op 1 december 2012), thans, na indexatie, 51,20 EUR bedraagt.

7.3.

De beklagde dient als veroordeelde te worden veroordeeld tot de helft van de kosten in eerste aanleg gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, in totaal begroot op 348,03 EUR, en tot de kosten in beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 129,66 EUR.

De kosten van dagvaarding van de Wooninspecteur, bevoegd voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest, begroot op 25,06 EUR, dienen ten laste van de Staat te blijven.

8.

De beklagde legde op de terechtzitting van het hof van 26 februari 2016 twee processen-verbaal van vaststelling voor. opgesteld door de wooninspecteur, waaruit blijkt dat op 9 april 2015 voor de woning in de en op 14 december 2015 voor de woning in de door de wooninspecteur werd vastgesteld dat de woningen in overeenstemming waren met de minimale gezondheids-, veiligheids- en woonkwaliteitsvereisten. Er is dan ook geen reden meer om, zoals de eerste rechters deden, ambtshalve het herstel te bevelen.

9.

Het openbaar ministerie vorderde voor de eerste rechters schriftelijk, dus op ontvankelijke wijze, ten laste van de beklagde overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 34.900,- EUR als wederrechtelijk bekomen vermogensvoordeel uit de verhuring van de woningen, die niet voldeden aan de vereisten van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode, in de in de telastleggingen A en B nader bepaalde periodes.

Ook voor het hof vordert het openbaar ministerie de bijzondere verbeurdverklaring van het wederrechtelijk verkregen vermogensvoordeel.

Door het verhuren van woningen die niet voldeden aan de vereisten van de Vlaamse Wooncode heeft de beklagde ongetwijfeld voordelen kunnen halen die zonder de gepleegde inbreuken niet konden worden gerealiseerd. De beklagde mag niet in het bezit worden gelaten van de voordelen die hij uit de wederrechtelijke feiten van de bewezen telastleggingen A en B heeft verkregen. Dit zou maatschappelijk onaanvaardbaar zijn.

Bij de berekening van het wederrechtelijk vermogensvoordeel moet geen rekening worden gehouden met de gemaakte kosten die verbonden zijn aan de realisatie van het misdrijf, zoals investeringskosten. De brutowinst komt in aanmerking. Artikel 42.3° van het Strafwetboek doelt op elke winst die door het plegen van het misdrijf wordt verkregen. De raming van die winst vereist niet dat het nettobedrag ervan wordt bepaald.

De zaken kunnen niet gevonden worden in het vermogen van de veroordeelde zodat het hof de geldwaarde ervan raamt en de verbeurdverklaring betrekking heeft op een daarmee overeenstemmend bedrag. Dit bedrag werd door het openbaar ministerie correct begroot op 34.900,- EUR en dit op basis van de maandelijks ontvangen huurprijzen van de woningen.

Gezien evenwel het verbeurdverklaren van voormeld bedrag, rekening houdend met de uitgesproken geldboete, een onredelijk zware straf zou uitmaken voor de beklagde, is het hof van oordeel dat voormeld bedrag, in toepassing van artikel 43bis, zevende lid, van het Strafwetboek, zoals ingevoegd bij wet van 11 februari 2014 (B.S. 8 april 2014), met inwerkingtreding op 18 april 2014, – welke bepaling op feiten gepleegd vóór de

inwerkingtreding van deze wet kan worden toegepast overeenkomstig artikel 2, lid 2, van het Strafwetboek gezien het milder karakter van deze bepaling -, kan verminderd worden tot een bedrag van 20.000,- EUR.

Dit bedrag wordt als vermogensvoordeel dat rechtstreeks uit de bewezenverklarde misdrijven is verkregen in hoofde van de beklaagde verbeurdverklaard.

10.

Er zijn mogelijk burgerlijke belangen die niet in staat van wijzen zijn, zodat deze, zoals de eerste rechters terecht deden, ambtshalve moeten worden aangehouden bij toepassing van artikel 4, tweede lid, van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering.

OP DEZE GRONDEN

het hof, rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op de artikelen aangehaald in de bewezenverklarde telastleggingen en op de artikelen:

- 2, 3, 38, 40, 41, 42.3°, 43bis en 65, lid 1, van het Strafwetboek,
- 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering,
- 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,
- 11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,
- 2 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet, 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
- 1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid en door artikel 2 en 3 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie,
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005,
- 91, 2e lid, van het koninklijk besluit van 28 december 1950, zoals gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Kosten eerste aanleg: € 348,03

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 54,00
Afschriften akte HB: € 3,00
Opstelrecht ber. bekl.: € 35,00
Dagvaarding beklagde: € 25,87

€ 117,87

+ 10 %: € 11,89

Totaal: € 129,66

Kosten beroep t.l.v. de Staat:

Dagv. wooninspecteur: € 25,06

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Bart Meganck, en in openbare rechtszitting van 29 april 2016 uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Bart Meganck

Peter Ghijs

Erik Van de Sijpe

